

klid nebo pořádek a vzbudil veřejné pohoršení, nelze označiti za logicky nemožný. Při tom je lhostejno, že snad text písně není sám o sobě státu nepřátelský, neboť stačí, že jde o projev, kterým projevující dává veřejně najevo příchyllost k oné státu nepřátelské straně nebo chce tuto stranu veřejně podporovati. Stížnosti nepopírají, že píseň Horst-Wesselova byla písní německé národně-socialistické strany dělnické, nepopírají, že tato strana byla stranou státu nepřátelskou tak, jak to vyslovil žal. úřad v odůvodnění nař. rozhodnutí, a přiznávají, že st-lé dali v hostinci hráti, resp. zpívali uvedenou píseň. Dospěl-li žal. úřad z těchto nepopřených skutečností k závěru, že st-lé mohli poznati, že naznačené jejich chování je s to, aby porušilo veřejný klid nebo pořádek a vzbudilo veřejné pohoršení, nelze se zřetelem na to, co bylo uvedeno, označiti tento úsudek za logicky nemožný.

St-lé odmítají dále osobní zodpovědnost za čin kladený jim za vinu, tvrdíce, že nemohli poznati, že jejich chování by mohlo býti závadné, a jednali tedy v omluvitelném omylu, a to proto, že píseň, o kterou jde, prošla censurou, nikdo se nad ní nepozastavil, správní úřady a soudy nezakročovaly. I kdyby všechny tyto skutečnosti byly pravdivé, nemohly by nic změnit na správnosti závěru žal. úřadu, že st-lé mohli poznati závadnost svého počínu, neboť tento závěr jest opřen o skutečnost, že st-lům bylo známo, že píseň, kterou zpívali, resp. dali hráti, je písní německé národně-socialistické strany dělnické a že tato strana je stranou státu nepřátelskou. Jestliže snad tato skutečnost jiným osobám neb i úřadům nebyla známa, nebo snad známa byla, avšak nebyl z ní vyvozen důsledek, nemůže to nic změnit na správnosti úsudku žal. úřadu, že st-lé, kteří o povaze politické strany, jejíž píseň veřejně zpívali nebo dali hráti, byli dobře informováni, mohli věděti, že hraním nebo zpíváním této písně na místě veřejně přístupném může dojíti k porušení veřejného klidu nebo pořádku a k veřejnému pohoršení. Jestliže se pak ve stížnostech tvrdí, že Horst-Wesselova píseň v Micmanicích vůbec nebyla známa, takže nemohla vůbec vzbuditi veřejné pohoršení, jde o okolnost novou, k níž se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nelze přihlížeti.

Konečně vytýkají stížnosti, že úřad musil uložit trest přiměřený, za takový trest nelze však pokládati trest uloženého vězení. Než nss může — srov. na př. nález Boh. A 10.330/33 — přezkoumávati vyměření trestu uloženého za správní přestupek — není-li normy jiné — jen potud, nebyla-li překročena zákonem stanovená sazba trestní, neboť určení výše trestu v mezích sazby je věcí volné úvahy úřadu. St-lům uložený trest z rámce trestní sazby stanovené v 1. odst. čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. nevybočuje.

Č. 13.048.

Policejní věci: Podle zák. čl. XIV:1914 není vydavatel periodického listu, který oznámil úřadu, že se vzdává vydavatelství tohoto listu, povolán hlásiti úřadu nového vydavatele.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 15.261/37.)

V ě c: Olexa B. v Mukačevě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 2. října 1934 o oznámení o vydávání časopisu.

V ý r o k: St í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: St-l, vydavatel a odpovědný redaktor časopisu »Pracujuča Molod'« v Mukačevě, podáním ze 14. srpna 1934 oznámil policejnímu ředitelství v Užhorodě, že se vzdává vydavatelství a odpovědného redaktorství časopisu »Pracujuča Molod'« a ustanovuje za sebe nástupce Jurka H., dělníka v Mukačevě, Internátská 12.

Policejní ředitelství v Užhorodě výměrem z 31. srpna 1934 vzalo toto oznámení na vědomí podle ustanovení § 19 zák. čl. XIV:1914, pokud obsahovalo vzdání se vydavatelství a odpovědného redaktorství řečeného časopisu, nevzalo však na vědomí oznámení, že podatel ustanovuje nástupcem Jurku H., dělníka v Mukačevě, Internátská 12.

Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí žal. úřad nař. rozhodnutím jednak odmítl jako nepřípustné, jednak zamítl jako bezdůvodné z těchto důvodů: Policejní ředitelství v Užhorodě vzalo na vědomí prohlášení Olexy B., že se dnem 14. srpna 1934 vzdal vydavatelství a odpovědného redaktorství časopisu »Pracujuča Molod'«, čímž tedy petitu podání v tomto směru vyhovělo, takže odvolání proti tomu je nepřípustné. Policejní ředitelství nemohlo však přihlížeti k dalšímu obsahu podání, kterým jako vydavatel a odpovědný redaktor časopisu »Pracujuča Molod'« ustanoven byl Jurka H., a nemohlo proto oznámení v tomto směru vzít na vědomí, ježto odporuje zákonu. Podle ustanovení § 16 zák. čl. XIV:1914 je totiž povinen ten, kdo hodlá periodický list vydávati, oznámiti úřadu své vlastní jméno a byt, ovšem kromě ostatních, tam blíže určených náležitostí. Ukládá tedy tuto povinnost vydavateli a nemůže ji proto vykonávati za něho osoba jiná, která vydavatelem časopisu nebude. Vyplývá to zřetelně ze znění zákona [»Vydavatel je povinen... ohlásiti písemně úřadu 1) své jméno a byt;...«], jež ani jiného výkladu nepřipouští. Ježto vydavatelem zmíněného časopisu měl býti nadále Jurko H., byl proto jedině on sám oprávněn a povinen učiniti úřadu písemné oznámení podle § 16 cit. zákona a nikoli Olexa B., když — jak se to ze spisů podává — nebyl k tomu Jurkou H. písemnou neb ústní plnou mocí před úřadem do protokolu danou vůbec zmocněn.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí u nss podané se vytýká, že rozhodnutí to se přičií zákonu. St-l dovozuje, že změny nastalé v poměrech časopisu má podle posledního odstavce § 16 zákona o tisku (zák. čl. XIV:1914) oznámiti vydavatel, t. j. osoba, která jest jako vydavatel dosud u úřadu hlášena, kdežto nový vydavatel může prý činiti oznámení teprve tehdy, když úřad již vzal na vědomí ohlášení změny vydavatele. St-l namítá, že úřad měl ho vyzvati, aby předložil prohlášení nového vydavatele, že hodlá pokračovati ve vydávání řečeného časopisu, a potom měl prý vyzvati nového vydavatele, aby oznámil svoje data ve smyslu § 16 cit. zákona. Těmto vývodům stížnosti nemohl nss přisvědčiti.

Předpis § 16 zákona o tisku (zák. čl. XIV:1914) stanoví, že změny v údajích v tomto předpise uvedených má úřadu oznámiti vydavatel periodického listu. Z toho plyne, že tuto povinnost a toto právo má vy-

davatel jenom potud, pokud je vydavatelem, a jenom o oněch změnách, které nastaly v době jeho vydavatelství.

Právo vydávati periodický list je právem ryze osobním, které zaniká tím, že vydavatel oznámí úřadu, že se vydavatelství vzdává. Již tím, že st-l oznámil úřadu, že se dnem 14. srpna 1934 vzdává vydavatelství časopisu »Pracujuča Molod«, přestal býti vydavatelem a tím zanikla jeho povinnost a jeho právo hlásiti úřadu další změny v poměrech tohoto periodického listu. Nebyl tedy ani povinen, ani oprávněn oznamovati úřadu údaje týkající se nového vydavatele, tím méně »stanoviti za sebe zástupce«, jak uvedl st-l ve svém oznámení ze 14. srpna 1934 a jak opakuje ve stížnosti.

Oznámení, že chce býti vydavatelem, musí a může učiniti jediné nový vydavatel sám, neboť tímto projevem přejímá vůči úřadu povinnosti a závazky stanovené zákonem o tisku (zák. čl. XIV:1914). Tyto závazky nemůže pro něho založiti projev nezmocněné osoby jiné. Nový vydavatel nezmocnil st-le, aby za něho učinil oznámení úřadu, a proto st-l nebyl k tomuto oznámení oprávněn. V důsledku toho nebyl úřad povinen vzít na vědomí st-lovo podání, kterým oznámil úřadu jméno a byt nového vydavatele.

Když tedy úřad toto st-lovo oznámení nevzal na vědomí, neporušil tím žádné subjektivní právo st-lovo. Úřad nebyl ani povinen vyzvati ho, aby předložil prohlášení nového vydavatele, že hodlá pokračovati ve vydávání řečeného periodického listu, když st-l ani sám netvrdil, že učinil oznámení jako zástupce nového vydavatele, nýbrž uvedl výslovně, že ho ustanovuje za svého nástupce, k čemuž ovšem — jak bylo shora uvedeno — neměl práva.

Č. 13.049.

Z e m ě ě l s t v í : * Ustanovením § 4 zák. čl. XXXI:1879 nelze odůvodniti zákaz vyklučení lesa jediné z tohoto důvodu, že by přeměna jeho k účelům jiné kultury vyžadovala značného finančního nákladu.

(Nález z 9. listopadu 1937 č. 2394/35-3.)

V ě c : František G. a Hermína G. v Užharodě proti rozh. min. zemědělství v Praze z 27. prosince 1934 o přeměně lesní půdy.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad v pořadí instančním žádosti st-lů o povolení přeměny lesní půdy, ležící v obvodě obce Habury, ve výměře 45.18 ha podle § 4 zák. čl. XXXI:1879 na polnohospodářské pozemky (louku a ornou půdu). Rozhodnutí odůvodnil tím, že jde o lesní půdu, porostlou jednak velmi řídkým starým porostem bukovým, jednak přirozeně vzniklými mladými skupinami různých listnatých dřevin, o půdu, která by mohla býti s úspěchem a trvale přeměněna na půdu zemědělskou jen tehdy, byla-li by provedena její úprava, spojená s finančním nákladem. Proti povolení se staví i poloha této